

Мелодії чотирьох сезонів

Людмила Скирда

ВЕСНА

01, На цій землі, на цій землі вродливій...

На цій землі, на цій землі вродливій
Співають люди, бо вони щасливі.
На цій землі, на цій землі прадавній
Щасливі люди, бо вони зугарні.
На цій землі, на цій землі священній
Люди щасливі, тож благословенні.
На цій землі, мов надихом зігрітій,
Щасливі люди і талановиті.
На цій землі нежданій, наче диво,
Щасливий ти — це значить, я — щаслива!

02, Невже весна? Невже весна, мій друже?..

Невже весна? Невже весна, мій друже?
Скінчилися морози люті й дужі,
Фіалки зацвіли на моріжку
Вдивляюсь в небеса й очам не вірю —
Весняне птаство полонило ирїй
І чути пісню жайвора дзвінку.
Стрічай весну духмяну і легку!

03, Зима минула. Скоро скресне крига...

Зима минула. Скоро скресне крига.
Відлига в місті й на душі відлига.
Неначе ми прорвались крізь облогу,
Аби відчути тепле слово Бога.

04, Неподалік гори Ланьчжоу...

Неподалік гори Ланьчжоу
Колись збирались "фани" слова
І в "Павільйоні Орхідей"
З'являлися мільйон ідей,
І сотні рим, і сотні віршів,
А серед "фанів" був найбільшим
Любителем "чжуецзані"*

Славетний майстер Ван Сиджі.
І чаші із міцним напоєм
Пускали вздовж ріки стрімкої,
І кожен чашу мав спіймать
Й негайно опус написать.
Отак з'являлись древні книги
В часи весняної відлиги,
В епоху Хань, в епоху Цзинь,
І навіть за правління Динь.
*Міцний алкогольний напій

05, Птахи і квіти... Краще за Чжу Да...

Птахи і квіти... Краще за Чжу Да*
Ніхто не зміг це диво передати.
Вони прийшли до кожного у хату.
І не страшні ні горе, ні біда
Тобі тепер, бо квіти з "то хуа"
Будуть від зла завжди оберігати.
*Знаменитий художник "то хуа" династии Сун, родоначальник напрямлення "птиці и цветы"

06, Сократ, Платон і Шак'ямуні...

Сократ, Платон і Шак'ямуні,
Конфуцій, Лао Цзи, Менцзи...
Чому з'явилися в ту пору
Оці славетні мудреці?
Можливо людство вже чекало,
Можливо зорі стали в ряд,
І зазвучали як хорали,
Скарбниці істин і порад.
І на моїм столі сьогодні
Лежать Куй Цзи і Лао Цзи —
Величні, ніби Гімалаї,
Могутні й вічні, мов Янцзи.

07, А й справді, що воно таке — природа?..

А й справді, що воно таке — природа?
Чи дощ, чи сніг, чи сонце, чи негода —
Люби її, прекрасну і всевладну!
Вона не зна ні відчаю, ні страху,
Дарує нам снагу і рівновагу,

Рятує у хвилину безпорадну!

08, Як ти нас знайшла?..

Як ти нас знайшла?
Де про нас почула?
Мудра, наче гуру,
Ластівка мала.
Розкажи мені,
Де ти гостювала,
Чом не прилітала,
Навіть уві сні?
"Я не дрозд, не шпак,
Я — урочий знак.
Що він розповість?
Дивну, щасну путь
Вам не обминуть!
Вірте в добру вість!"

09, Ми помилились, нам здалось...

Ми помилились, нам здалось,
Що світять ліхтарі.
Світити справді навчимось
Ми тільки у зорі!

10, Як відблиск космічний у кожній людині...

Як відблиск космічний у кожній людині
Є сила, що зветься тепер "кундаліні".
Так легко було мені серцем вбирати
Розважливу мудрість "Махабхарати".
І знати: усе від людини в людині,
Безсмертна вона і ввіки і нині.

11, Я не мстила ні разу...

Я не мстила ні разу,
Не рекла: "Азм воздам".
Пробачаю образи
Друзям і ворогам.
Це не пересторога
Й всепрощення синдром.
Просто це перемога
Любові над злом.

12, Я думаю — що таке досвід...

Я думаю — що таке досвід,
Упавши в траву горілиць?
Він, мабуть, формується просто
З мільйона життєвих дрібниць.
І те, що ми серцем пізнали,
І те, що зумієм пізнати.
Чи можна уклавши в анали,
У спадок комусь передати?

13, Лоян потопає в божественних квітах...

Лоян потопає в божественних квітах —
Це царство півоній несамовитих,
Це військо духмяне краси на сторожі.
Улюблені квіти! Улюбленці Божі!

14, Який чудовий вірш! Яка можуть!..

Який чудовий вірш! Яка можуть!
Чень Хаосу зумів у вірш вдихнуть
Енергію всесильну і нестримну.
"Ми досі молоді!" — сказав поет.
Я згодна з ним! Прекрасний мрії лет
Дарує нам цю молодість безцінну.

15, І "Мазератті", й "Ламборджіні"...

І "Мазератті", й "Ламборджіні",
Червоні, срібні, чорні, сині,
Окупували весь Пекін,
І "Майбахи", і "Мерседеси",
І "Астон Мартіні" чудесні...
Нехай живе Ден Сяопін!

16, Де я була? Я купувала шовк...

Де я була? Я купувала шовк.
Ти подививсь на мене і замовк.
І вмить згадалось — на початку травня
Ми забрели в провулок Дешалан.
Старий Китай нас захопив у бран
І зазвучали ритми й ноти давні.

17, В ранковий час, о так, в ранковий час...

В ранковий час, о так, в ранковий час
Зустріла Вас на сонячній алеї.
Ви поспішали, гольф чекав на Вас.
Я ж малювала вранішні лілеї.
Ставок був невеликим, але він
Прекрасним був й достоту рукотворним:
Кущі півоній, іриси й за ним
Ще три сосни, мов золоті валторни.
Ви підійшли і посміхнулись так,
Немов усе життя мене чекали.
Я здивувалась й мовила:
"Ні хао!"
И подумала — це, мабуть, добрий знак,
А, може, це китайський зодіак,
А, може, це міраж на літнім ставом?

18,

I

А що таке любов? Любов — це чудо!...

I

А що таке любов? Любов — це чудо!
Ти взяв мене за руку, мовив: "Людо ..."
І щастям засвітилося лице.
Ця мить прекрасна, світла, незнищенна,
Бо Господом вона благословенна.
Кохання наше вічне. Вірьмо в це...

18,

II

Блукаємо між весняних азалій...

II

Блукаємо між весняних азалій,
Поміж азалій у цвіту блукаєм...
Ти світлий, ніжний, наче білий птах,
Що пригорта крилом свою голубку.
Коханий мій, нехай не буде смутку
Нині і прісно у твоїх літах.

18,

III

Ми на вершині вічної гори...

III

Ми на вершині вічної гори...
Які безкраї далі навкруги...
Цілуєш мої руки й промовляєш:
"Ти — найдорожча в світі, ти моя.
Без тебе я, то висохла земля.
Мов джерело, ти душу напуваєш".

18,

IV

Ти написав мені прості слова...

IV

Ти написав мені прості слова,
Слова в яких твоя любов жива,
Твоя любов палка і незрадлива:
"Ти — сонце усього мого життя.
Люблю тебе до сліз, до забуття.
Прибудь до віку юна і щаслива"

19, Цей вірш про півонію...

Цей вірш про півонію

Ніжну, пухнасту,
Таку і в Китаї
Зустрінеш нечасто.
Рожеві пелюстки,
Смарагдові стебла
І посмішка тиха,
І погляд у небо.
Неначе принцеса
У перлах і шатах.
В ній ніжності стільки
І стільки принади,
Що кожного ранку,
Проходячи поряд,
Я дякую Господу,
Дякую зорям.

20, Я сутру ранку прочитаю...

Я сутру ранку прочитаю,
І мантри ночі прошепчу.
Відправлю вас до Бодні-гайя

Після весняного дощу —
Це все-одно, що до Едему.
І там залишу назавжди.
Отак вирішують проблеми
Великодушні і святі.

21, Розквітли вранці померанці...

Розквітли вранці померанці
На схилах Хуашань гори.
Весни співці, моцартіанці!
Берись до пензля і твори!
Як сяє цвіт на темнім листі,
Не просто сяє, а гряде
Духмяне, чисте, променисте
Життя прекрасне й молоде!

22, О, Гао Мане, твій портрет Тараса...

О, Гао Мане, твій портрет Тараса,
Мабуть, один з найкращих в цьому світі,
Твоя рука лежить на "Заповіті",
Рядки якого вічності окраса,
Тому ви вдвох, неначе друзі разом
Десять летите над людством й понад часом.

23, Цей вірш для павлонії, тільки для неї...

Цей вірш для павлонії, тільки для неї.
Мов хмара бузкова пливе по алеї,
Коли зацвітає це древо премиле,
Коли підійма пурпурові вітрила,
Коли розгортає свою парасолю,
Яка порятує й від зливи, й від болю.
О, ні, даремно на дереві цьому
Шукає притулок від блискавок й грому
Птах щастя казковий, п'ятикольниковий...
Вгадали! Це — Фенікс, що знову і знову
Відродиться з попелу. Смерті нема.
Існує одвічна життя таїна.
Тож квітни, павлоніє, в затінку саду,
Аби дарувать насолоду й розраду,
Аби переконувать нічно і денно:
Життя є безсмертне! Краса — незнищенна!

24, Весна зимовий сум загоїть...

Весна зимовий сум загоїть,
Гріхи відпустить, стихить щем,
І наші душі, нас з тобою
Омиє праведним дощем.
Всю ніч, всю ніч ми проблукаєм,
Чи в небесах, чи на землі.
У цім, таким далекім краї,
Де всі щасливі й молоді.

25, Теплий бриз колихає фіранку...

Теплий бриз колихає фіранку.
Я прокинулась. Шоста ранку.
За вікном океан. Синій простір.
Над вікном ластів'я хоче в гості.
Це оселя славетного майстра.
Він назвав її "Біла айстра",
Бо вона потопає у квітах,
Ароматом легким оповита.
Я вдивляюсь у синь океану.
Як назвати — блаженство, нірвана —
Стан душі, що над світом цим ніжним
У молитві завмерла, мов Крішна.

26, У фіолетовім тумані...

У фіолетовім тумані
Поміж гліциній молодих
Ніким не впізнані й неznані
Ми пропливали повз горіх,
Повз клен розлогий, кущ азалій,
Ліхтарики і ліхтарі
У фіолетовій нірвані
Ми танцювали до зорі.
Всю ніч звучав і сяяв зримо,
І шаленів оцей кураж:
Даль океану незглибима,
І скрипки голос невоситимий
Для нас з тобою і про нас.

27, Беру блокнот і думаю, що час...

Беру блокнот і думаю, що час

Предивну гру розпочина із нами.
Він проплива, ні, прослиза крізь нас,
Стає примарним, мов стає туманом.
Ще вчора день був довгим і важким,
Життя було розважливе й повільне.
Сьогодні все летить, як вихор рвійний,
Змива сліди, з облич здирає грим.
І тільки сад так само розквіта,
І бузина так само лебедіє...
Лише природа поспішати не вміє,
Як вічність мудра й вічно молода.

28, О, ластівко! О, геометр!...

О, ластівко! О, геометр!
Що креслиш ти у небі синім?
Довершеність класичних ліній
Вінчає твій весняний лет.
О, ластівко! О, диригент!
Керуєш всім пташиним хором.
Весни музичний інструмент
Пестунка ніжної Аврори.

29, Тут, у тихім саду...

Тут, у тихім саду,
Між троянд і лілей
Я збагнула одну
Найпростішу з ідей.
Лиш жертівність врятує
Тебе і мене.
Це єдина клейнода,
Що не промине.

30, Облога фіалок, облога конвалій...

Облога фіалок, облога конвалій —
Це ліки найліпші від втоми й печалі.
Це вої чарвні, ця армія ніжна
Свій наступ веде планомірно й успішно.
Сьогодні уранці я вийшла на ганок,
А далі — ні кроку, там море фіалок.
О, милі мої, мої рідні чужинці!
Ну що ще бракує цій радісній жінці?

31, О, кущ півоній під моїм вікном...

О, кущ півоній під моїм вікном
У прохолодних дощових краплинах.
Пелюстки сніжні схожі на пір'їни,
Уквітчані смарагдовим зелом.
О, кущ півоній! Ніжності крилом
Все втихомирить — суперечки, кпини.
Мов марево, безплотний, безневинний,
Він стане благодаті джерелом.

32, Вже провістила ластівка весну...

Вже провістила ластівка весну,
Вже проросли нарциси і тюльпани,
І журавель блука зеленим ланом,
Й квітневі дні оновлення несуть.
І Великодній піст, що проминув
В щоденнім каятті був, мов свічадо,
В якому ми побачили початок
Невідворотних і цілющих жнив.
Так, жнив душі, бо радісна душа
Стає ураз неначе поле щедre,
Коли її наповнить милосердя
І спраглим дасть напиться із ковша.

33, Яка весна! Я упаду в траву...

Яка весна! Я упаду в траву,
Щоб серцем до землі, й порину в тишу.
І все в мені, клітини найдрібніші
Підтвердять суть просту, що я живу!
Неначе спринтер стрічку розірву,
З розгону опинюсь в обіймах вишні,
Й мої роки, немов сніги торішні,
Зійдуть, аби явить мене нову!

34, Коли весна зненацька вибухає...

Коли весна зненацька вибухає
Цнотливим гроном молодих суцвіть,
У неї вчусь натхненню світ любить
І знову світ для себе відкриваю.
І сад пливе, неначе біла зграя,
Пекін подібний на бузкову віть,

Душа зрина у синю небозвіть
І світить, мов зоря, що не згорає.

35, І більше жодного мінору!...

І більше жодного мінору!
І більше жодної печалі!
Наш вектор тільки вгору й вгору!
А наш маршрут — все далі й далі!

ЛІТО

01, Ранковий сад прекрасним був, як пісня...

Ранковий сад прекрасним був, як пісня.
Стояли верби над ставком і листя
Їх шелестіло у поривах вітру
Так ніжно, що душа цвіла від світла
Любові до цього земного житла,
Який ніхто не знищить і не зітре.

02, Ця чаша епохи Мін...

Ця чаша епохи Мін,
Ця бронза епохи Тан,
А той під вікном жасмин?
Він сам собі кум і пан.

03, Симфонія літа — це хори цикад...

Симфонія літа — це хори цикад.
Не чула ніколи подібних рулад.
Це щось надпотужне, це щось потойбічне
Енергія космосу диха в обличчя.
І ти резонуєш з природою й небом,
І ти відчуваєш в польоті потребу,
І ти розумієш — ніщо нас не спинить.
Все ближче до Бога сягає людина.

04, "Душа — це те, що нас єднає з Богом"...

"Душа — це те, що нас єднає з Богом" —
Сказав мій друг і щезнув десь за рогом
Монастиря, що зветься Шаолінь.
Бо фаном був Кунфу, тому щороку
Він приїздив сюди і брав уроки

Гармонії між Янь і ніжним Інъ.

05, Два білих пси і пара теж у білім...

Два білих пси і пара теж у білім...
Не кваплячись ідуть. Зелена миля
Попереду, немов газон Версалью.
Все вистрежене, чисте, досконале —
Розкішний став, човни, містки, причали,
Допоки зір сяга — за даллю-далі...

06, Які ми різні, різні і чужі...

...
А може ні, ми — інші, але рідні...
Чи ні — ми квіти, що цвітуть у квітні.
О так — ми квіти, ноти чи вірші...
Ми втілення космічної душі.

07, Я снідаю щодня в цім ресторані...

Я снідаю щодня в цім ресторані...
Тут кельнери у смокінгах, а в залі
Скляна тераса просто над ставком,
Де коропів червоних цілі зграї,
Де лілії повільно розквітають
І де в кущах сміється милий гном.
Коріння, трави, зерна, свіжі соки...
Organic Food — це наш рятунок й доки
Ми це не зрозумієм — горе нам!
Бо будемо важкі і товстобокі,
Бо будемо подібні на Cherokee,
Як не крути, а будуть навіть щоки
Лежать на плечах у прекрасних дам.
Мені заварять чай, що зветься сіньтя.
І стану я всесильною, мов ніндзя.
Тож вийду в сад і зрозумію враз,
Що я цей світ любовію рятую:
— "Люблю тебе, мій світе. Чуєш?" — "Чую!"
Буяй, сяй, світи! Гряде наш час!

08, О, Миколаю, захисти мене...

О, Миколаю, захисти мене,
О, Хресте Животворчий, дай опору.

Хай возсіяє доки видно зору
Благословення чисте і святе.
Неначе дим, хай зникнуть вороги,
Нехай розстануть біси віск неначе.
І зазвучить хорал любові — значить
Господь живе в душі і довкруги.

09, Твоя любов, неначе спів небес...

Твоя любов, неначе спів небес.
Ти взяв мене за руку і воскрес
В душі мотив, давно забутий нами.
О, "Kiss of Fire" — мить блаженства й ток
Струмує в синьожилах — це місток
Між юними серцями виникає.

10, О, Господи, прости мої гріхи!...

О, Господи, прости мої гріхи!
Я грішна дуже, визнаю і каюсь.
Молю тебе, пробач, я повертаюсь
Під твій покров назавжди, назавжди ?.
Аби возносить чисті молитви,
Аби любити світ і в світі суще
І зрозуміти щастя — неминуще,
Аби повірить, що безсмертні ми.

11, Кінчається піст і кінчається літо...

.
Вже лист опадає з берез над ставком,
Вже яблучко світить червоним бочком,
І вже по-осінньому сонечко світить.
В душі розцвітає небес благодать,
В саду доцвітають осінні троянди,
Над світом звучать афірмації й мантри,
У серці моєму молитви звучать...

12, "Оранжері" — для нас Олюнін сад...

"Оранжері" — для нас Олюнін сад.
В нім стільки різних загадок й принад —
Не передать ні прозою, ні віршем.
В нім стільки таємниць, легенд, казок,
Що, часом, уявляю — зробиш крок

І романтичний над струмком бузок,
Й рожеві сливи, і японські вишні
Шепочуть вірші, мабуть, з Рамакрішні.

13, Я — сонце твоє, твоє сонце...

Я — сонце твоє, твоє сонце.
Ти — сонях, задивлений в небо.
Щоранку всміхаюсь до тебе
Й пишаюсь своїм охоронцем.

14, Сонце у тумані...

,
У тумані став.
Зветься це футянем,
Ти таке чував?
Це, коли в Пекіні,
Більше сорока
Й небо сіро-синє,
Й погляд, мов блука.
Між дерев вологих,
Квітів і кущів
Натомивсь небога
Ув альтанці сів.
Це, коли повітря,
Тепле і густе.
Це, коли на вітах,
В'яне все живе.
Це, коли під вечір,
Втома нас дола.
Це, коли малеча,
Словом дітвора
Кисне у басейні
Тридцять днів підряд
Й прохолода важить
Більше ніж клад.

15, Це повітря густе і важке...

Це повітря густе і важке
Ріже ластівка гострим крилом,
їй футянь не страшний, адже це —
Лиш фантом, лиш фантом, лиш фантом.

16, Мене стрічає хор сорок...

Мене стрічає хор сорок —
Улюбленець Шанель.
То білий крок, то чорний крок
Тілень, тілень, тілень.
Хо́да поважна, горда ста́ть —
Ну, просто комі́льо.
Хоті́ла б їх намалюва́ть,
Чи краще ні, зафі́льмува́ть,
Як це зробив Трю́фо.

17, Пекінська опера. Футянь...

Пекінська опера. Футянь.
Кабріолет "Порше"
Побіля входу.
Мей Ланьфань вже не побачить це.

18, Поезіє, ти — янгол мій...

Поезіє, ти — янгол мій.
Це значить ко́жну мить
Я можу розгорну́ть сувій,
Як це робив Ду Фу, друг мій,
Аби любить й творить.

19, Спадає спека і футянь...

Лишає нас пово́лі.
Ми вижи́ли! То́ж мо́ре зна́нь
Нам залиши́в палкий футя́нь,
А, може, й ви́клик до́лі.

20, Сьогодні цикади звучать за порогом...

Сьогодні цикади звучать за порогом.
Нена́че струна помі́ж нами і Богом.

21, Сосна, бамбук й зимова слива...

Сосна, бамбук й зимова слива —
Достатньо аби бу́ть щасли́вим...
Фе́нікс, драко́н і черепа́ха
Нам принесу́ть небесне блага́...
А цві́т піво́нії й це́лінь —
Це просто ві́чне Я́нь та І́нь...

22, Юні пекінки мчать на роверах...

Юні пекінки мчать на роверах
Хто на навчання, хто в інші сфери
В джинсах, футболках, спідничках і рюшах,
Кепі, панамках і капелюшках.
А ця в пелерині — мереживо біле
Так нагадала янгольські крила.

23, Сьогодні дощ, чи ні, скоріше дощик...

Сьогодні дощ, чи ні, скоріше дощик.
Я обійшла весь сад без парасолі,
Адже не купиш ні за які гроші
Оцей гідромасаж, цей дотик долі.

24, Ранковий став і верби над ставком...

Ранковий став і верби над ставком
Нагадують про милу Україну.
Тут зупинився час. І я спочину
У аурі між дійсністю і сном.
Покаюсь перед Богом, помолюсь
У храмі саду, у зеленім храмі.
Пошлю любов Олюні, Юрі, мамі
І сонечку щасливо усміхнусь.

25, І я сказала: "Годі про сумне..."

І я сказала: "Годі про сумне.
Дивись, метелик в мене на палітрі,
Такий великий, схожий на колібрі.
Все розуміє — зна, коли і де
Спинить свій лет, присісти, відпочить,
Щоб опинитись на моїй картині.
Які у нього крильця темно-сині,
Як хочеться цю мить призупинить"!

26, Оце і все. О, де ти, дика спеко?...

Оце і все. О, де ти, дика спеко?
І відповідь: "Радійте, я далеко".
Не віриться — футянь минув, мов сон.
Мав рацію премудрий Соломон!

27, Ми вийдемо в сад. О, яка прохолода...

Ми вийдемо в сад. О, яка прохолода
Спустилась з небес на дерева і води.
І світ ожива. І в моїх синьожилах
Пульсує не кров, а божественна сила.

28, Голос солодкий, голос рідненький...

Голос солодкий, голос рідненький
Понад світами лине до неньки.
Це моя доня, понад світами
Аж із Атланти летить до мами.

29, Це літо кавунів...

Це літо кавунів...
Їх гори тут і там.
Китай помолодів.
О, кавуновий храм!
Цілюще джерело
Вологи і снаги:
З'їдаєш півкіло і,
Справді, мей венті.

30, Водяні лілеї, золоті кувшинки...

Водяні лілеї, золоті кувшинки...
Липа, а над нею в'ється жайвір дзвінко.
Ніби Україна — поле, в полі юнки...
Але то не поле, то для гольфа лунки.

31, Олюня в блакитнім на березі океан...

Олюня в блакитнім на березі океан*
Засмагла, вродлива, щаслива, хороша.
Сховаю це фото і знову виймаю:
Вертайся, дитино, з далекого краю.
*Океан — океан (англ.)

32, Зусібіч фітонциди — там сосна...

Зусібіч фітонциди* — там сосна,
Фітонциди — корисні випари хвойних дерев
Там кіпарис, а тут секвоя дужа.
Над нами зорі. Ніч така ясна.
Ми пливемо з моїм коханим мужем
У цім басейні срібно-голубім,

В цій стороні далекій, Піднебесній.
Ми молодієм з кожним днем і в цім
Я бачу Божий промисел чудесний.
*Фітонциди — корисні випари хвойних дерев

33, Лі Бо сідає до столу...

Лі Бо сідає до столу,
Затягує пісню юначу
І доки не впаде додолу,
Він п'є, і сміється, і плаче.
А потім прокинеться вранці
Під дружні цикадові співи
І враз зрозуміє — ми бранці
Якоїсь небесної сили.

34, Ставок нагадує "шусюй"...

Ставок нагадує "шусюй"* —
Лілеї, лотоси, качки...
Цей потрясаючий фен шуй
Ось тут на відстані руки.
Чи вдасться описати мені
Цей став, неначе у "шусюй"?
Мабуть, що ні, мабуть, що ні..
Тоді — малюй, малюй, малюй!
*"Шусюй" — сичуанська вишивка, якій вже понад тисячі років.

35, Я вийшла у сад. І ще спали лілеї...

Я вийшла у сад. І ще спали лілеї.
Я йшла по росі до альтанки своєї,
З якої, неначе з гори Єверест,
Все видно довкруг і все чутно охрест.
І ось, з-поза хмари, неначе на сцені,
Світило з'явилося і токи шалені
Дістались землі, і води, і чола.
І сад заспівав і душа зацвіла.

36, Це літо в Пекіні було фантастичним...

Це літо в Пекіні було фантастичним.
Цикади включались, мов струм електричний.
І зранку до ночі звучали ці хори.
Лише у мажорі, ні краплі мінору.

ОСІНЬ

01, Місяць вийшов повільно і тихо...

Місяць вийшов повільно і тихо.
Зупинивсь між розлогих узвиш,
Над рікою, що вічністю диха,
Диха вільно, мов пісня чи вірш.
Це хвилина уроча й жадана,
Час настав для палких молитов,
Мрія лине у світле неznане,
І не зна перешкод і заков.
При столі вся велика родина
Ритуальну вечерю вершить...
Ця, така гармонійна, хвилина
Вчить любові, навчає любить.
Буде дім повний щастя, мов місяць,
Буде в домі достаток і мир.
Ліхтарі, що над вікнами висять,
Ретранслюють цю віру в ефір.
І пливуть понад башти і вежі
Міріади послань золотих.
Ця енергія, справді, безмежна.
О, Китаю, це твій оберіг!

02, Сьогодні День родини. Що це значить?...

Сьогодні День родини. Що це значить?
Якщо ви разом, світить вам удача,
І щастя, і добробут, і снага.
Тому Китай в цей час завжди в дорозі,
До рідних берегів усі, хто в змозі,
Летять на крилах, їдуть, їх гука
Любов батьків і предків дух одвічний.
Красивий звичай? Так, красивий тричі!

03, "Скирда — я Вас люблю" — так зветься вірш...

"Скирда — я Вас люблю" — так зветься вірш,
Присвячений мені не дець — в Китаї.
І я відповідальність відчуваю,
Бо читачів моїх все більш і більш.
"Я Вас люблю!", — і сказано усе.
"Вас теж люблю!", — у відповідь сказала.

Відтак у світі більше світла стало.
Вірш, радість, лист, усміхнене лице...
Для мене так багато важить це.

04, Листи летять з усюди... Весь Китай...

Листи летять з усюди... Весь Китай
Читає мої вірші. Диво з див!
Сто тисяч в день відвідують мій сайт,
Аби почуть душі моєї спів.

05, Дивись на світ, люби цей світ, мій друже...

Дивись на світ, люби цей світ, мій друже,
Лише тоді ти будеш мудрим й дужим.

06, Ховаю у шафу шовки і шифони...

Ховаю у шафу шовки і шифони...
Скінчилися літні бали й перегони...
Лишились на сайті троянди й лілеї —
Мій літній ескорт, мої ельфи і феї.

07, Душа болить... Душа радіє...

Душа болить... Душа радіє...
Значить існує, значить діє
Субстанція та фантастична,
Що робить існування вічним.

08, На дворі осінь. Жовтень на порозі...

На дворі осінь. Жовтень на порозі.
Я так люблю цю пору. У знемозі
Дерева у плодах схилили віти.
Як тихо довкруги. Як сонце світить
Нещадно і прощально водночас.
Ще тиждень, два — й зима відвіда нас.

09, Цей качиний парад...

Цей качиний парад
На дзеркальнім ставку,
Спів ранкових троянд, Зозулине куку,
Шелест верб, шелест верб,
Ніби десь над Дніпром,
И дуб старий, мов адепт*

Між реальністю й сном.

*Адепт— послідовник, зазвичай ревний прихильник будь-якого навчання, ідеї, знання

10, Я бреду по осінньому саду...

Я бреду по осінньому саду,
Я складаю сонети й пеани,
І деревам, і квітам, і ладу,
Що існує без нас й поза нами.
Це природи майстерня велична,
Це гармонія тверді і неба.
Світ оцей мене манить і кличе
Й водночас не пускає до себе.

11, Флотилія качина пливе переді мною...

Флотилія качина пливе переді мною...
Тут поглядом спочину під ніжною вербою.
Відчую дивний спокій, забуду всі турботи.
Адже ми є липі доки, є диво це — природа!

12, І ось лелека, добрий бузько...

І ось лелека, добрий бузько,
Приніс колиску на мотузці,
Повісив на старій черешні
І зник той бузько обережний.
Мене знайшла бабуся. Дід
Аж вигукнув: "Оце так плід!"
Тому і досі всіх вражаю,
Асоціююся з врожаєм!

13, Найбільше благо — так вважав Конфуцій...

Найбільше благо — так вважав Конфуцій —
Подовше жить. Вчимося ж цій науці!

14, Цей аскетичний дім...

Цей аскетичний дім —
Ду Фу, Лі Бо, Ван Вей,
Піон, платан, гранат
І славний У Ченьєнь.
Минуло стільки літ,
Стільки століть сплило.
Невже це той поріг,

Де генія крило
Прорвалось у світи
Крізь тисячі запон,
Аби подарувать
Народу свій закон.
Закон краси й добра,
Точніше, свій роман,
В якому всі дива,
Ніби вночі ліхтар,
Освітлюють життя
Печальні сторінки,
А світле майбуття
На відстані руки.
Гранат, платан, піон,
Рододендрону тінь,
Місток через струмок,
Пташа дзелень-дзілінь.
І генія можуть,
І долі щедра длань.
Й ніколи не забудь
Святковий Хуайань.

15, Ранкова прохолода спустилася на води...

Ранкова прохолода спустилася на води...
Дерева, квіти, вулик
Полегшено зітхнули.
Вікно було розкрите
У безкінечне літо.

16, О п'ятій ще темно, о шостій світає...

О п'ятій ще темно, о шостій світає
Так непомітно пора наступає
Осінніх туманів, пожовклого листя,
Що ранком ущерть засипає обійстя.
Яка прохолода! А значить — наснага!
Я можу усе. Я подібна до мага.
Сідаю під кленом, що зветься моміджі,
На схід повертаю спокійне обличчя,
Вдихаю озон й ароматів букет —
Співець цього світу — український поет.

17, Повний місяць...

Повний місяць,
Повне щастя,
Повний дім
І небо синє.
Ні печалей,
Ні напастей,
Просто йога — Кундаліні*.

*Йога Кундаліні— одна из индуських духовних практик

18, Коханий мій, твій лист живий, він диха...

Коханий мій, твій лист живий, він диха,
Оберіга мене від сплину й лиха,
Дарує серцю віру і любов,
І звеселя, і тішить, і втішає
Своєю теплотою зігріває,
Неначе Богородиці Покров.

19, В цьому світі, такому прекрасному...

В цьому світі, такому прекрасному,
Цій оселі земній для людей
Нам бракує лиш дії вчасної
І гуманних духовних ідей.

20, Юрасику, оце пишу до тебе...

Юрасику, оце пишу до тебе
І хочу прихилить до тебе небо,
Зігрить тебе, притиснуть до грудей,
Немов колись. Я скучила і дуже
Тебе побачить хочу, хочу й мушу,
Бо ненька потерпає без дітей.

21, Олюню, дорога моя дитино...

Олюню, дорога моя дитино,
Візьму листівку й серцем відпочину,
В ній стільки, стільки ніжності й тепла
Душі твоєї світлої, мов квітка,
І чистої, як весняна лебідка,
І сильної, немов стебло зела!

22, Грузинська балерина, славетна і прекрасна...

Грузинська балерина, славетна і прекрасна,
Відвідала Китай, навпрочуд своєчасно.
Погода — хоч куди, китайці на vacation,
В столиці full relax,
Нежданий мов sensation,
І ми пішли в "Da Dong", боготворимий мною.
Ми їли Beijing's Duck з легендою живою,
Ми випили вина грузинського три літри,
Наш клич : "До дна, до дна..." кудись летів за вітром.
І спогади, і мить ота дорогоцінна,
Коли й душа летить в Тбілісі із Пекіну.
А може у Батум, у сад Махінджаурі,
Де при столі сидять Ціала і Тімурі,
Де найсмачніший хліб, найзапашніша кава,
Й життя сердечний триб, й розмова нелукава.
Це так було давно й далеко від Пекіну...
Я, наче у кіно, бачу себе — дитину
І розумію — ні, минуле не минуло,
Лишилися ті дні, той сонячний притулок
На морі, у саду, у теплім Кобулеті,
Подібного нема ніде на всій планеті!
Тому летить душа, тому душа співає
І тужить за земним і неповторним раєм.

23, Цей "Bentley", що я зустрічаю щоранку...

Цей "Bentley", що я зустрічаю щоранку,
На швидкості сто веде китаянка.
На вигляд сімнадцять. Справжня красуня.
Отак за реформи Китай голосує!

24, Я так люблю це свято в дні осінні...

Я так люблю це свято в дні осінні.
Дерева золоті і жовті дині,
Троянди запашні і канів спалах,
І благодать в душі, і сонце гріє,
Й збуваються усі солодкі мрії.
Краса оця мене зачарувала:
"Це, мабуть, щастя", — тихо проказала.

25, Ось дім подібний на шато...

Ось дім подібний на шато*,

Довкола нього сад,
Про нього мріяла літ сто,
Мабуть літ сто підряд.
Журчить фонтан, струмок дзвенить,
Левкої, солов'ї,
І кожний мент, і кожна мить
Щасливі і мої.
А по дорозі "Bentley" мчить,
За ним наш долматін**.
І в серці музика звучить
Чи Mozart, чи Chopin***.
О, саде мій, о наш юань,
О, ніжний серця спів,
Це Божа длань, це Божа длань,
Божественний мотив.
*Шато (фр.)— маленький замок
** Порода собаки
*** композитори

26, Чи збіг обставин?...

Чи збіг обставин?
Чи просто диво —
Все віщувало
Життя щасливе:
Гора зелена,
І клуб розкішний,
І птиця фенікс,
І Рамакрішна.
Пагода древня,
Вечірні далі,
І небо в зорях,
Як у медалях.
В Ханчжоу осінь —
Це незабутньо.
Я чую досі
Як грає лютня,
Чи може ерху,
Чи може біва...
Все нам віщує
Життя щасливе!

27, Тут Мао жив і вірші тут писав...

Тут Мао жив і вірші тут писав.
Про сині гори, озеро і став,
Тут спочивав і думав про майбутнє.
Він вірив у народ і твердо знав —
Його прийдешне світле і могутнє.

28, Я п'ю "лунцзін", духмяний, солодкавий...

Я п'ю "лунцзін",* духмяний, солодкавий
І думаю про невмирущу славу
Цього напою і про таїну,
Яку він береже тисячоліття,
І про прекрасну суть цієї миті,
Душа, мов прокидається від сну,
І вірш ляга на тверді білизну.
*Чай "Колодязь Дракона"

29, Вже листопад. А у Ханчжоу літо...

Вже листопад. А у Ханчжоу літо.
Рожеві квіти на зелених вітах.
А головне, так тепло на душі
Від слів, що друзі берегли для тебе,
Від гарного вина, ясного неба...
І розумієш серцем — то потреба
Цим дням осіннім присвятить вірші.
Ну а про що? Про все. "Лоувайлоу" —
Славетний ресторан в серці Ханчжоу.
"Лун цін ся жень" — найкращі в цих краях,
І "Дун пхо жоу" твір мера і поета,
"Цзяо хуа цзі" — то гордість і прикмета
Ханчжоуських шефів по усіх світах.
Ніч за вікном. Вогнями спалахнуло
Сіху величне й ожило минуле.
Ці пагоди і дамби, й острови,
І павільйони, і мости, і кручі,
І звідкілясь мотив "Бе саме мучо".
"Романтика назавжди" — ці слова
Сам імператор написав на арці —
Він був поетом і мистецтвознавцем.
О, острівець гармонії і тиші!
Я шлю тобі свою любов і вірші.

30, "У шань тянь фен" — це феніксів оселя...

"У шань тянь фен" — це феніксів оселя.

Тут близько до небес, немає стелі,

Що відділяє нас від зорь і Бога.

На сьоме небо тут пряма дорога.

І пагода прекрасна, наче квітка,

Нас не питає — хто ми, що ми, звідки?

А підніма на крилах і летить В оспівану поетами блакить.

31, Криниця дракона — так зветься село...

Криниця дракона — так зветься село,

У горах зелених, до неба чолом,

Під лагідним сонцем "лунцзін" проростає —

В Китаї немає смачнішого чаю.

А ось над горою чарівна тераса.

Ми саме на ній враз вирішуєм разом:

Тут спробуєм свіжий славетний "лунцзін",

Подалі від гомону, міст і долин.

І ось нам приносять прозорі бокали.

Чаїнки, як воїни-стражі повстали,

А не полягли, як зазвичай бува.

Ковток і ти чуєш, що "ці" прибува.

Чому пам'ятаю цю мить невловиму?

Чому повертатись з гори у долину нам так не хотілось?

Чому у душі все знову, і знову, і знову вірші?

32, О, мій святий, мій любий Михаїле...

О, мій святий, мій любий Михаїле,

Я дякую тобі й тобі молюсь.

У тебе доброти і віри вчусь,

І вчусь як Божий світ любить щосили.

Осінній день палає за вікном.

Зелений чай. Блакитна філіжанка.

Зів'яле листя пахне терпко й п'янко

І верби похилились над містком.

О, саде мій, вже осінь надійшла,

І Михаїлів день уже згасає,

І впевненість, мов зірка, воскресає:

Ні, не торкнеться сум мого чола.

33, В районі трьох гір сім будинків стоять...

В районі трьох гір сім будинків стоять,
На кожному з них літ минулих печать,
Ідея Ма Юня — (мізки number one),
Красу зберегти — хао кан чи charmant.
Ми робим світлини, ми просто блукаєм
Під плескіт води у струмках й водограях,
Ми, мов розчинились, у вічній природі —
На заході — гори, озера — на сході.
О, де ти коханий? — Я— лотос прекрасний!
О, де ти кохана? — Я— зіронька ясна!
О, де ти Китай, півтора мільярди? —
Я — Всесвіт довкруг, а не крапка на карті.
Хвилини оці щонайменше безцінні,
Бо ти розумієш, що космос в людині.
О, вічна гармонія тверді і неба...
Ми ніби вбираєм це диво у себе.

34, Жовтий лист. Порожній сад...

Жовтий лист. Порожній сад.
Місяць зветься листопад.
Тужить скрипочка за літом —
Танго зветься "Компарсіта".
Я самісінька в кімнаті
За комп'ютером, мов дятел.
У кімнаті тепло й тихо.
Злагода довкола диха.
Не дивуйся, придивися —
Добрий час тут зупинився.
Мить надходить своєчасно,
И люстро каже: "Ти — прекрасна!"
І уже ніщо на світі
Не заступить цієї миті.

35, Отак, як Ван Сичжі...

Отак, як Ван Сичжі*,
Я хочу працювать —
Альтанка, тихий став
І Божа благодать,
Лиш порухи душі,
Лиш вітру шелестінь,
А на м'якій траві

Верби старої тінь.
Прелюдія життя —
Це титанічний труд,
Це труд до забуття,
Коли вже рук не чуть.
Ну а вінець життя —
Це золотий врожай,
Який збирає весь
Цей піднебесний край.

* Ван Січжи (303-361pp.) — каліграф епохи східної Цзінь, який прославився, як "бог каліграфії" завдяки таланту і незвичайній працьовитості. Найвідоміші твори "Прелюдія в альтанці Ланьтін", "Ясна погода перед снігопадом".

36, Універсальний трикологор...

Універсальний трикологор* —
Коричневий, зелений, жовтий...
У нім осінній є мінор,
І є у нім акценти "форте".**
Ось іноземець на коні,
Вояка хоч куди і красень,
Може і він сумує часом,
Але не в героїчні дні.
Верблюди, коні і бики,
Принцеси, діти і артисти...
Вони пережили віки
І нас зустріли дженджуристо.
І дарували нам тепло
Трьох кольорів, мов світлу осінь.
Вони живі й прекрасні досі,
Немов земля й на ній зело...

* Трикологова кераміка танскої династії.

** Посилення звуку в музиці, в перекладі з італійської — "голосно".

37,

І

Ми знову вдвох в цій дальній стороні...

І

Ми знову вдвох в цій дальній стороні
За сімома морями, за горами.
Любові світло й злагода між нами,
А наші дні розважливі, ясні.

О, як хотілось написати мені
Щось елегійне, щось, про що роками
Я мріяла. Та маєм інші карми —
Жага дерзань засвічує вогні
Нам знову й знову. Й знову ми у дії!
Лише вперед, лиш до вершин, до мрії
Не думкою, усім еством злетіть,
А потім у неznане з головою
І знов у небо, до зорі, якої
Нам навіть в снах ще не вдалось зустріть.

37,

II

Стоять сади в оранжевих плодах...

II

Стоять сади в оранжевих плодах.
Осінній день, мов повна чаша. Тихо.
Спадає лист, земля потужно диха,
Світ змінюється просто на очах.
Стає прозорим, ніби золотим,
Стає, мов казка, трохи загадковим.
Ставок лежить, мов золота підкова,
І золотавий парк сія за ним.
А ми рушаєм пагоді назустріч.
Вона сія на пагорбі чи кручі,
Чи в небесах пливе. Не в тому річ.
Важливо те, що ми удвох, як завжди,
І, що довкруг небачені пейзажі,
І що у небі журавлиний клич.

37,

III

Невдовзі осінь нам махне крилом...

III

Невдовзі осінь нам махне крилом.
Позолотіли гінко вмиль і ранком
Я не впізнала сад і ту альтанку,
Що помороззю сяє, ніби склом.
Цей ранок — між реальністю і сном.
Ледь видно у тумані: китаянка
Займається тай чі і пахне п'янко

Зопріле листя під моїм вікном.
Коханий мій, рушаймо в тиху осінь...
Вже досить боротьби, гонитви досить.
Поглянь, яка краса вдалечині!
О люба, ні, нам рано спочивати.
Майбутнє наше славне і крилате,
Попереду у нас найкращі дні!

38, Неначе "alma mater"...

Неначе "alma mater"* —

Таке тепло зусюди.
На наших світлім святі
Красиві, добрі люди.
Чжецзян співає "Ганцзю"**,
Летить осіннє листя,
Запрошує до танцю,
Вальсує на обійсті.
Це молодість Китаю,
Його снага і врода!
В майбутнє посилаю
Свого натхнення подих!
* (латинь) — назва університету
** Українська народна пісня

ЗИМА

01, Зимовий сад, прозорий і легкий...

Зимовий сад, прозорий і легкий,
Немов летить, парує над землею.
А я іду по сонячній алеї,
Яка мені нагадує сувій
Безцінний і прекрасний. Божий дар
Природи дива назавжди із нами.
Любіть її і бережіть. Віками
Вона нестиме вам натхнення чар,
І силу, і красу, і благодать
Душі поривів, мудрості глибини.
Її можуть не знає втоми й спину.
Колись і ми не будемо їх знать.

02, Писати вірші в літаку...

Писати вірші в літаку,
Точніше у польоті,
Ідея ця Чен Хаосу
Подібна ніжній ноті.
Адже політ — це свято сил!
Поезія у русі
Дарує нам могутність крил,
Отож, літаймо, друзі!

03, Цзінхун* з Аньхою аж червоний...

Цзінхун* з Аньхою аж червоний...
Це всіх міцних чаїв корона.
Його п'ємо в зимові дні,
Коли вітри північні, люті,
Коли морози вже у грудні,
І помаранчі запашні.
Зима — це теж фрагмент культури...
Напої, страви, партитури
Зимових свят, вистав, вогні
Ялинок новорічних, гості
І тости, тости, тости, тости,
Допоки світло у вікні.
Всі розійшлись, ми вдвох з тобою
І чай, і чай, і чай з Аньхою.
* Сорт знаменитого чорного чаю

04, О, Гао Мане, друже мій чудесний!...

О, Гао Мане, друже мій чудесний!
В моїй душі мелодія воскресла
Забутих літ, коли я ще дитя
Гортала книгу про краї далекі,
Де пагоди, дракони і лелеки,
Де зовсім інша часу течія,
Мов кликала мене в нове життя.

05, І він сказав мені, поцілувавши скроню...

І він сказав мені, поцілувавши скроню:
"Ти — чиста, мов роса, на лотоса долоні".

06, Юань Сікхунь вивчає Лао Цзи...

Юань Сікхунь вивчає Лао Цзи

І створює скульптури мудреця.
Це між минулим й нинішнім мости,
А ще важка, важчуша праця ця.

07, Я знаю: невдовзі настане той день...

Я знаю: невдовзі настане той день,
Коли воссіяє над світом "ай жень"!

08, Я вся — любов, я вся — любов...

Я вся — любов, я вся — любов...
Я ніжно пахну миртом.
Повторюю це знов і знов:
Я вся — любов, повірте.
І, коли ти мене ведені,
Дорогою п'янкою,
Твоя любов не знає меж,
Бо ти ідеш зі мною.

09, Рятує природу, читає "Лунь юй"...

Рятує природу, читає "Лунь юй".
А хто? Моя доня.
Прекрасна мей нюй.

10, Колись були процеси ці єдиним...

Колись були процеси ці єдиним —
Писати вірші, малювать картини,
Ось гохуа прекрасна Ци Байші,
Де, мов пташиний ключ, летять вірші.

11, Коли мороз сягає сорока...

Коли мороз сягає сорока,
Коли тріщать льоди, мов канонада,
Усе живе шука тепла і ладу,
А на моїм плечі — твоя рука.

12, Ти присвятив мені рядки...

Ти присвятив мені рядки,
Глибокі і натхненні.
Минуть роки, минуть віки,
А ці слова, мов плин ріки —
Цілющі й незнищенні.

13, В морозні дні, в грудневі дні...

В морозні дні, в грудневі дні,
(Ми знали буде донечка),
Дитя вродилося, чи ні —
То народилось сонечко!
Щоранку сходить над життям,
І світить, і всміхається.
І в світі щастя прибува,
І радість не кінчається.

14, Лю Тянь Хуа, Лю Тянь Хуа...

Лю Тянь Хуа*, Лю Тянь Хуа,
Співа струна, рида струна —
То ерху плаче і сміється,
Ці звуки розривають серце
Від захвату і насолоди —
Дарунок Бога і природи!

* Видатний китайський композитор та музикант (1895-1932рр.)

15, Сіань в снігу. І пагода, і парк...

Сіань в снігу. І пагода, і парк,
І монастир — "проект" Сюань Чжуана.
Ледь сходить сонце. Цей зимовий ранок
Такий прекрасний, наче добрий знак.
Гармонія і тиша довкруги.
За вікнами нове тисячоліття,
А ця земля під куполом блакиті
Невтомно ретранслює нам щомиті
Енергію натхнення і снаги.

16, Морозним шляхом йти насамоті...

Морозним шляхом йти насамоті,
Свободою наповнювать легені,
Спивать повітря, мов настій женьшеню
І відчувать, що невмируща ти.

17, О, золота ріка моєї мрії...

О, золота ріка моєї мрії,
Нарешті ми зустрілись,
О, Чанцзян!
Енергія в тобі такої сили,

Що ти за мить мене береш у бран.
И отримуєш від мене цей пеан*.
* Жанр ліричної поезії хвалебного змісту

18, Ми Інъ і Янь. Ми Інъ і Янь...

Ми Інъ і Янь. Ми Інъ і Янь.
Ми прибули в старий Сіань —
Чарівне місто, стольний град,
В якому нині снігопад.
Але так тепло на душі,
Так легко пишуться вірші,
Такий солодкий сніг чомусь,
О, сніжний вальс, о, сніжний блюз...

19, Це сталося багато років тому...

Це сталося багато років тому...
Або, точніше, за правління Чжоу —
З'явилися на щастя витинанки,
Ці символи любові і достатку
Кріпили в кожному домі для порядку
На вікна, на будинки, на альтанки.
"Сихе жуї", і "шуаньсі", і "шоу" —
Оселю прикрашаєм знову й знову,
Бо віримо — це, справді, добрий знак
Полум'яніє, наче Божа іскра,
І зігріва, і захищає місто,
І весь Китай, і світ, і буде так!

20, О, новорічний ярмарок, о, свято!...

О, новорічний ярмарок, о, свято!
Старезний храм гуде як вулик, радо.
О, скільки тут товару і людей,
О, скільки тут наїдків і напоїв,
І співаків, і циркачів, й живої
Енергії, яка в святковий день
Зійшла з небес на старших і дітей.

21, Це танець левів...

Це танець левів,
Танець левів —
Червоно-золотаве мрево,

Бадьорі ритми,
Дзвони, звуки...
Священнодійство чи наука?

22, Ніч ліхтарів, чи свято "Юаньсяо"...

Ніч ліхтарів, чи свято "Юаньсяо",
Чи повний місяць — ми гукаєм "браво"
Оцій красі, що полонила нас,
Бо кожен дім палає, мов палац,
Й на кожного чекає щастя й слава!

23, І я зайшла в старий "сихеюар"...

І я зайшла в старий "сихеюар",
Аби зігрітись і попити чаю.
Як затишно і тихо,
Як палає
Ліхтарик над вікном
Й на ерху грає
Маленький хлопчик,
Мов казковий гном.

24, "А що віщує "Книга перемін"?"...

"А що віщує "Книга перемін"?", —
Мене спитав мій друг, мов добрий джин
Мого життя, а, може, добрий геній.
"Не буде перемін, — відповіла, —
Адже життя — це пущена стріла
І в ньому розподілені "дуйлені"".

25, "Весняне сонце, білий сніг"...

"Весняне сонце, білий сніг",
"Зимова слива", "Ранній іній"...
Мабуть, з усіх земних утіх
Оці мелодії щоднини
Я слухать хочу, бо люблю
Глибокий звук струни живої,
Що ніби розмовля з тобою.

26, Ви — "шень" і "дань"...

Ви — "шень" і "дань"*,
Мов "інь" і "янь" —

Чжоу Синьфан** і Мей Ланьфан***...

Ми згадуєм про вас щораз

У цей передсвятковий час,

Коли у новорічні дні

Театр запалює вогні.

* Персонажі Пекінської опери

** Славетний виконавець персонажів "шень"

*** Славетний виконавець персонажів "дань"

27, Зима — це час для каліграфії...

Зима — це час для каліграфії.

Оволодій кайшу і каншу,

(В Китаї це, як орфографія),

Засвоїв і не маєш ганджу.

28, "Не прагни до багатства. Будь повстримним."...

"Не прагни до багатства. Будь повстримним.",

Це напис на печатці, не на скрині,

Бо ця стара печатка — символ влади.

Вона була супутницею князя,

Вона стоїть на кожному наказі.

І ревно князь виконував пораду.

Він довго жив, і, кажуть, був щасливим.

Й цей світ залишив в час цвітіння сливи.

29, Легенди, легенди, легенди...

Легенди, легенди, легенди...

Вже рік я їх ревно збираю.

Легенди, немов монументи,

Талантам народів Китаю.

30, "Цюаньцзюде" — банкет із качки...

"Цюаньцзюде" — банкет із качки.

Цей ресторан пливе неначе

В качиній зграї по ставку.

І хто його хоч раз відвідав,

Вечеряв в ньому чи обідав,

Вже не забуде мить оту.

31, Вже золотіє зрілості межа...

Вже золотіє зрілості межа.

Ощадна в друзях. В почуттях скупіша.
Вікно і стіл...О, раювання в тиші!
Душа ясна і пристрасті чужа.
Ні, все не так. Невтолена жага
Тобою володіє невситимо.
Вікно і стіл, і всесвіт за дверима,
А в нім піщинка кожна дорога.

32, Так, любов — це сонця світло!...

Так, любов — це сонця світло!
Є вона і світ привітний,
Є вона і всі здорові,
Радість, щастя — все з любові!
І гармонія, і сила,
Віра в перемогу діла,
Мудрість, наші добрі вчинки —
Все з любові, любий синку.
Тож люби цей світ, дитино,
І шаленно, і нестримно!
А енергія любові
Оживе у кожному слові.
І в житті не стане зразу
Ні печалей, ні поразок.
І збагнеш — все дуже просто —
Світ оцей — любові остров.

33, Мандаринові дерева...

Мандаринові дерева,
Гіацинти і нарциси...
Я між них ходжу як мева
У червоному намисті.
Це Чхунцзе, Чхунцзе прекрасне,
Це весняна баркарола,
Скільки радості і щастя!
Дякуємо тобі, доле!

34, Комусь — "фен-шуй"...

Комусь — "фен-шуй",
Комусь — шуй, фен,
Ну а комусь — звичайний дзен...

35, І знову сніг іде в Пекіні...

І знову сніг іде в Пекіні,
І сірі небеса — не сині,
І спокій душу огортає,
І сон навзаєм прилітає,
І сад в снігу, і ніч над ним,
Мов шестикрилий серафим.

36, "Лічунь", "лічунь" весну віщує...

"Лічунь", "лічунь" весну віщує...
Високе сонце, серце чує
Як наближається тепло,
Ще мить і проросте зело!

37, Мій дім потопає в ліляях...

Мій дім потопає в ліляях...
На крилах п'янкх ароматів,
Пливу ув обійми Морфея*,
А, може, в полон Сварасваті*.
І вірю — попереду диво!
І знаю — весна нас чекає!
І хочу світ бачить щасливим!
Все можу, все вмію, все знаю!
* Морфей — бог сна
* Сварасваті — індійська богиня

38, "Добрий день, добрий день, добрий день..."

"Добрий день, добрий день, добрий день..." —
Як молитва звучить над землею
Людства код чи наш вічний "дуй лень"
У словах: "добрий день, добрий день..." —
Стільки віри твоєї й моєї.

39, Слова любові, ні — любові спів...

Слова любові, ні — любові спів...
О, ти мене, мов Лель* приворожив.
Відтак, усе життя, неначе сповідь,
В мені звучить мелодія любові.
* Слов'янський бог музики